

Chương 1

Thông Đồng

Ánh nến kiêu diễm, bóng dáng nổi bật trong phù dung trường, lấp ló qua màn che cửa sổ, lưu luyến, ái muội. Âm thanh nam tử thờ đóc thô trọng, đôi môi Tô Thanh hé mở, mười ngón tay mảnh khảnh thuận theo cảm hấn đi xuống, chậm rãi rơi trước ngực, tựa như nhu hoà uyển chuyển, giọng trêu chọc: “Nghe nói hôm nay Lý Lang đã lui cửa hôn sự với Trần phủ rồi?”

Nam tử bị nàng trêu chọc, nuốt cuống họng khô khốc, trở tay cầm bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng, si mê nói: “Mị Nương yên tâm, hiện tại ta không có hôn ước, ngày mai liền đi cầu cha mẹ thành toàn chọn ngày thành hôn cho chúng ta.”

“Lý Lang đối với ta thật tốt!”, Tô Thanh thuận thế dựa vào vai nam tử, đáy mắt lạnh lẽo mang theo tia vui vẻ, đem ly rượu trên bàn đưa đến trước mặt hấn, thần sắc lười biếng lại hết sức dễ thương: “Hôm nay cao hứng, ta kính chàng một ly.”

Mỹ nhân bên cạnh, ý loạn tình mê. Nam tử không nói hai lời lập tức đem ly rượu một hơi cạn sạch, tâm viên ý mãn ôm nàng lên giường, gấp gấp muốn cởi hết y phục nửa che nửa đậy xuân sắc trên người nàng: “Hiện tại mọi chuyện đã sẵn sàng, không còn gì băn khoăn, Mị Nương cuối cùng có thể theo ta rồi chứ?”

Đáp lại hấn, trên mặt Tô Thanh hiện lên một đường cong nhạt nhẽo, cười như không cười.

Ánh nến lúc sáng lúc tối lộ ra dung nhan xinh đẹp của nàng, đôi mắt trong vắt như nước, dung mạo như tranh vẽ, nhất thời như cách cả một đời, thần trí vi tán, vô tình khiến người ta như đắm chìm trong mơ. Kì thực, hấn đã vào trong mơ, ly rượu rơi xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn nam tử co quắp ngã xuống giường như chó chết, đáy mắt nhiễm men say của Tô Thanh thoáng hiện lên tia mỉa mai, đem tà áo rơi hai bên vai khép lại, nhấc chân hung hăng đạp xuống: “Chọn ngày thành hôn? Với người? Cũng không soi gương xem bộ dạng bỉ ổi của người mà cũng đòi vào mắt lão nương!”

Tiện tay móc trong ngực hấn ra một xấp ngân phiếu, cầm trong tay suy nghĩ một chút, Tô Thanh khoái trá hừ một tiếng đẩy cửa ra. Bên ngoài, ở chỗ tối có một

chiếc xe ngựa đã sớm đợi sẵn, ngồi trước xe là một thiếu niên mặc áo tơi, thấy Tô Thanh chui vào xe, liền kéo dây cương một đường chạy hướng ngoại thành.

Tô Thanh lười biếng dựa vào giường mềm trong xe, có chút mệt mỏi duỗi lưng một cái. Câu hồn chọc người thực sự là việc cực kì mệt, hiện tại xong xuôi, cuối cùng nàng cũng có thời gian nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không thể không nói loại việc phá nhân duyên của người ta này cũng là một công việc hao tổn thể lực. Trước hết là dùng thời gian tìm hiểu căn kẽ tất cả về cuộc sống, sở thích, hành vi, thói quen của tra nam, mới có thể thiết kế tình huống vô tình gặp gỡ quen biết, sau đó tình chàng ý thiếp, thề non hẹn biển, cuối cùng là làm cho hãn đoạn tuyệt dây dưa với nữ tử khác, thề không phải nàng không cưới. Mỗi lần nhận uỷ thác đều là kết quả này, một khi nàng đã tỉ mỉ an bài, vĩnh viễn đều là nước chảy thành sông, thuận lý thành chương.

Nhưng mà uỷ thác tiếp theo lại làm Tô Thanh đau đầu vô cùng. Độ khó lần này trước đó chưa từng có, thù lao cũng là trước đó chưa từng giao dịch qua.

Có thể nói, đến thời điểm hiện tại, Tô Thanh chia rẽ tổng cộng mười tám đôi thanh mai trúc mã, giải trừ hai mươi bốn cửa hôn ước, quấy nhiễu ba mươi sáu tròng đại hôn, nhưng tất cả thù lao cộng lại đều không bằng một phần mười khoản mua bán kia. Nếu có thể thuận buồm xuôi gió hoàn thành nhiệm vụ lần này, cho dù nửa đời sau không có một phần tiền lợi nhuận, cũng đủ để sau khi nàng có thể ôm một đồng gạch vàng xuống mồ an nghỉ, mỉm cười nơi chín suối.

Vì vậy, đầu óc Tô Thanh khi đó nóng lên, vỗ bàn một cái, hào khí vạn phần nhận lấy cái nhiệm vụ gian khổ nhất từ trước tới nay.

Nàng vẫn phải sắm vai một nhân vật thông đồng với nam nhân, sau đó bội bạc tình nghĩa, nhưng mà, nam nhân kia không phải công tử nhà bình thường mà là đương kim Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người - Cố Uyên.

Cố Uyên là ai? 15 tuổi đã tự lập phái dị đảng, phụ tá ấu đệ 5 tuổi đăng cơ. Thân làm nhiếp chính vương, có thể nói, thực quyền trong tay hãn còn lớn hơn nhiều so với hoàng đế. Hiện tại, sau khi hoàng đế lên ngôi 7 năm, Cố Uyên đã 23 tuổi. Như các vị hoàng thân quốc thích khác chỉ sợ đã thề thiếp thành đàn, nhưng trong phủ Cố Uyên, đừng nói Vương phi ngay cả hầu thiếp cũng chưa từng có. Bao nhiêu quan lại đại thần từng đưa hành xe mỹ nhân nối đuôi nhau đến phủ của hãn đều bị hãn trả về nguyên xi. Dù vậy, trở ngại lớn nhất chính là tính tình lãnh tuyệt của hãn, đầu đường cuối ngõ thậm chí không có ai dám có nửa lời đồn nhảm về thú tính của hãn.

Vì vậy, trong ghi chép của Tô Thanh về Cố Uyên rõ ràng rành mạch viết mấy chữ: Quái gỡ quái đản, không gần nữ sắc.

Cho nên một người tự xưng là phong tình vô song như nàng phải làm sao mới có thể thu phục được một nam nhân không gần nữ sắc đây?

Trước xe chúng giám, mượn tay quan viên tổng nàng đến phủ Nhiếp Chính Vương là việc hoàn toàn không thể thực hiện được. Tô Thanh chỉ có thể đi đường vòng lối tắt. Qua nhiều lần thăm dò, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người, nàng nắm được tin tức 18 tháng 2 hàng năm Cố Uyên sẽ lên Vân Sơn bái phật.

Một thân áo vải thô đơn giản, dáng người có lồi có lõm của Tô Thanh ẩn hiện một phen hàm súc khác. Dem mái tóc đen buộc loạn phía sau, mặt mộc không trang điểm, dung nhan mang vài phần tiêu tụy, lại đem áo thô trên người hung hăng kéo, tà áo chật vật rơi xuống lộ ra da thịt trắng ngọc như ẩn như hiện. Vạt áo rũ xuống cũng bị chỉnh liềng xiềng cộng thêm vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, bộ dạng phá lệ vừa thấy đã thương.

Tô Thanh ngồi xổm xuống bụi cỏ bên cạnh đường lên núi nhìn đoàn xe càng lúc càng gần, xét thấy thời cơ vừa đến liền lộ vẻ yếu ớt, nghiêng ngã lao ra, giọng nói thê thảm vô cùng: “Cứu mạng! Có cường đạo, đại nhân cứu ta! Cứu mạng...!”

Âm thanh vừa cất lên, cả người không có trọng lượng âm âm ngã trên đất, đường đường chính chính nằm giữa đường ngăn trở toàn bộ đường đi.

Tô Thanh vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy con ngựa bị ghìm cương hí dài một tiếng miễn cưỡng dừng lại bên cạnh, bụi đất tứ tung phủ đầy mặt nàng, vốn đang giả khóc liền bị sặc thật, nước mắt chảy ra. Ngay sau đó tiếng hô vang lên liên tiếp không ngừng: “Hộ giá!”. Trong giây lát, vô số thanh đao sáng ngời đặt lên cổ nàng. Sắc mặt Tô Thanh không khỏi trắng bệch, cố gắng ổn định tâm thần, tận lực trang đáng thương.

“Vương gia, là một dân nữ.”, nam nhân bên cạnh quay đầu lại bấm báo.

“A?”.

Từ trong xe ngựa truyền ra một thanh âm bình tĩnh lạnh lùng, Tô Thanh thềm nuốt nước bọt ngẩng đầu nhìn lại.

Đúng lúc này màn xe được vén lên một góc lộ ra một gương mặt rạng rỡ như hoa đào, mặt mày nhàn nhạt, mắt phượng hẹp dài, thần sắc bình thản không gợn sóng. Dung nhan nhu hoà này cùng ánh mắt rét lạnh, cực kỳ hời hợt rơi vào người Tô Thanh khiến nàng nhin không được run rẩy, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Gương mặt nam tử này đủ đẹp để lừa gạt thế nhân nhưng cũng không ảnh hưởng tới phán đoán của Tô Thanh đối với hắn trong lần đầu gặp mặt. Nhiếp Chính Vương Cố Uyên, như truyền thuyết đã nói, hắn tuyệt đối không phải người

lượng thiện gì. Đến nước này đã không còn đường lui, hiện tại nàng sắm vai một nông phụ bình thường đến cực điểm, đối mặt với tình huống này tất nhiên phải tỏ ra bị dọa chết khiếp.

Tô Thanh đang muốn tìm tòi nghiên cứu trên mặt Cố Uyên, lúc này giả bộ sợ hãi vội vàng cúi đầu, bả vai run run bắt đầu sụt sùi khóc, không lâu sau liền có giọt nước mắt cực lớn trên mặt rơi xuống. Kèm theo khoé môi mím lại không ngừng xúc động, Tô Thanh cố ý nhích thân thể lộ ra đường cong gương mặt xinh đẹp, lông mi dài nhỏ thoáng nâng lên, thần thái điềm đạm đáng yêu: “Các vị đại nhân, nô... ta vừa mới gặp phải thô phi truy sát... Cầu xin đại nhân, cầu xin đại nhân cứu ta...”

Xung quanh ngoài tiếng khóc đứt quãng của nàng, không khí triệt để yên tĩnh, Tô Thanh nâng tay áo lau khoé mắt trộm quan sát xung quanh, thấy một đám binh lính mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, thậm chí không ai liếc nàng một cái, cũng không ai có ý tứ thương hương tiếc ngọc đi lên đỡ nàng. Trong lòng cảm thấy không nắm chắc, thủ hạ của Nhiếp Chính Vương này quân quy không lẽ nghiêm minh như vậy, trước sắc đẹp mà còn có thể trấn định tự nhiên như thế?

Tô Thanh yên lặng cắn môi, thần sắc càng thêm buồn bã, khóc thêm một hồi nước mắt càng rơi như mưa. Dựa theo kinh nghiệm, nàng tin tưởng bộ dạng bây giờ của mình nhất định câu hồn đến cực điểm, phi thường đáng thương, tuyệt đối không nam nhân nào có thể làm như không thấy.

Nhưng mà xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ.

Thời điểm nàng khóc đến mức muốn khàn giọng, người trong kiệu cưới cùng cũng mở miệng: “Lận Ảnh, ném nàng sang bên cạnh đi!”

Ném sang bên cạnh? Ném ai? Tô Thanh suýt chút nữa cho là mình nghe nhầm, nhưng khi nàng còn chưa kịp ngừng khóc đã có người túm tà áo nàng, bịch một tiếng thực sự đem cả người nàng quăng sang bên đường. Nàng cứ duy trì tư thế cũ sững sờ nhìn lại, giữa đường đã không còn vật cản toàn bộ đoàn xe tiếp tục đi về phía trước như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tô Thanh nhìn chằm chằm đoàn xe đang lục tục đi qua, nhất thời mặt đen lại. Đây là cái thể loại gì, Cố Uyên không thèm liếc nhìn nàng một cái cũng coi như xong, nhưng những thủ hạ, binh lính này, lúc đi ngang qua nàng mắt cũng nhìn thẳng? Tình cảnh này đối với nghề nghiệp của nàng quả thật nhục nhã tới cực điểm!

Tô Thanh duy trì tư thế ngã ngồi một lúc lâu bỗng nhảy dựng lên, kéo quần áo rách nát, vung chân hai ba bước cuống cuống chạy tới. Không để ý đao kiếm cản trở trước mặt, nàng khóc lóc thê lương động lòng người: “Thỉnh cầu đại nhân đừng bỏ rơi ta... Đao tặc giết cha mẹ ta, hiện tại chỉ còn lại một mình ta mà thôi... Nếu

roi vào tay bọn chúng nhất định không còn mạng sống, cầu xin đại nhân cứu ta... Ta đời này kiếp này làm trâu làm ngựa báo đáp đại nhân!”.

Âm thanh run sợ hoà trong tiếng khóc kiêu diễm khác thường lọt vào tai mấy người ở đây, khoẻ miệng cũng không nhịn được run rẩy. Nhưng nữ nhân này dù sao cũng là dân thường trời gà không chặt, không phải thích khách, dù là thân binh của phủ Nhiếp Chính Vương cũng không thể không phân tốt xấu đả thương mạng người, vì vậy chỉ có thể đỏ mắt chờ vương gia nhà mình lên tiếng.

“Dừng xe!”, giọng nói của Cố Uyên không nghe ra hỉ nộ, Tô Thanh co rúm lại, thức thời hạ thấp tiếng khóc nhưng vẫn cúi đầu sụi sùi.

Màn xe được vén lên, Cố Uyên từ trong xe ngựa đi xuống. Đến bên cạnh Tô Thanh, hấn khẽ rũ mắt tựa như hứng thú quan sát nàng một phen, khoẻ môi mân nhẹ: “Nghe ý tứ vị cô nương này giống như muốn bán mình cho bản vương?”

Không rõ vì cái gì, rõ ràng là một câu nói không hề có tâm tình nhưng nghe vào tai nàng, Tô Thanh không hiểu sao toát mồ hôi lạnh.

Chương 2

Thiếu Niên

Tô Thanh muồn từ trên mặt hấn nhìn ra chút manh mối nhưng vẫn phí công, nàng làm ra vẻ mặt chán kinh, khoe miệng khẽ run rẩy, quỳ gối xuống đất lên tiếng: “Vương... Ngài là Vương gia?”

Cố Uyên trâm mặc nhìn nàng, đột nhiên dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, khoe môi thoáng cong không rõ hỉ nộ. Ngón cái mơn trớn mặt nàng, cảm giác da thịt chạm vào nhau làm nhịp tim Tô Thanh hơi chậm lại. Hấn giống như không phát giác được nàng căng thẳng, ánh mắt rơi vào gương mặt nàng: “Nếu lau mặt sạch sẽ xem ra còn có mấy phần tư sắc.”

Nhìn đầu ngón tay Cố Uyên dính đầy bùn đất, mặt Tô Thanh thoáng cứng lại. Nàng còn đang thắc mắc, như thế nào mà sống chết không câu hồn được nam nhân, thì ra là hiện tại gương mặt như hoa của mình bị dính bùn đất loang lổ?

Ngón tay Cố Uyên triệt để xoa một vòng trên mặt nàng xem chừng sạch sẽ không ít, Tô Thanh lần nữa giương cao hai mắt, ngữ điệu điềm đạm đáng yêu: “Dân nữ hiện tại không nơi nương tựa, nếu không được vương gia thu lưu thật không biết tự xoay sở thế nào. Vương gia yêu dân như con, sao nữ nhẫn tâm trở mặt nhìn ta, một nữ tử ta trời gà không chặt yếu đuối bơ vơ giữa cuộc đời này...”

Cố Uyên nhíu mày hai cái, thu tay lại, lấy khăn, không đếm xỉa gì tới nàng, lau lau đầu ngón tay, cúi đầu cười lạnh: “Yêu dân như con? Chỉ sợ người tìm nhầm người!”. Liền khiến Tô Thanh ngây người, hấn rũ mắt nhìn nàng, khoe môi giương cao: “Có điều quả thật có chút ý tứ!”

Tiếng cười ngọt ngào theo hấn xoay người vào trong xe ngựa, không lâu sau truyền ra một câu: “Lận Ảnh, mang nàng lên xe!”

Tức là thành công rồi? Tô Thanh mơ màng tại chỗ, chậm rãi hồi phục tinh thần, mới vừa nhắc chân muồn theo Cố Uyên lên xe liền có một cánh tay duỗi ra ngăn nàng lại. Thiếu niên vừa động thủ “ném” nàng, sắc mặt nghiêm chỉnh khó chịu đứng bên cạnh, lúc đầu tinh thần Tô Thanh rơi vào người Cố Uyên không chú ý đến hấn, bây giờ thấy rõ dung mạo hấn, ánh mắt không khỏi sáng lên. Thiếu niên này môi hồng răng trắng, so với A Mạc nhà nàng kém hơn vài phần nhưng thân

hình hiển nhiên rắn chắc hơn nhiều, dù sao thức ăn vương phủ so với đi theo nàng vất vả ngược xuôi cũng tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Lận Ảnh thấy nàng quan sát mình như vậy, mặt đen lại: “Người là cái loại thân phận gì, còn muốn lên xe ngựa Vương gia?”

Tô Thanh mặt mũi tràn đầy uy khuất nhìn hấn: “Vị tiểu ca này, vừa rồi rõ ràng đã phân phó như thế.”

Lận Ảnh bị nàng chọc tức điên, cười lạnh: “Đúng, Vương gia cho người lên xe, không sai, nhưng chiếc xe này mới dành cho người!”

Theo hướng hấn nhìn lại, khoe miệng Tô Thanh méo xệch. Gió hiu quanh, lá khô rơi xung quanh, một xe đầy hàng hoá lung lay sắp đổ, lão ngư rất hợp thời thỉnh thoảng phát ra tiếng phì phì trong mũi, toàn bộ khung cảnh càng thêm tiêu điều vài phần.

Đây là một chiếc xe bò.

“Muốn ở lại bên cạnh Vương gia thì lên xe hàng.”, Lận Ảnh giọng mỉa mai nhìn nàng: “Còn không mau đi lên?”

Dưới ánh mắt chăm chú của hấn, Tô Thanh không cam tâm tình nguyện lên xe bò, cả người cuộn thành một đoàn trong đống hàng hoá, thân thể lắc lên lắc xuống theo nhịp xe lay động. Nghiêng nghiêng ngã ngã đong đưa đến mức xương cốt muốn rã rời.

Ánh mắt rơi vào xe ngựa cách đó không xa, mặt buồn rười rượi hết sức ai oán. Cái này cũng không trách nàng, dù sao một khắc trước lòng còn tràn đầy vui vẻ, tự cho rằng đã thành công được Cố Uyên rũ lòng thương xót, một khắc sau phải chịu đấm ngọ ngòi xe bò, đổi lại là ai cũng sẽ ai oán đi. Nhắc tới cũng kì quái, nam nhân chết trên tay nàng vô số kẻ, làm sao đến tên Cố Uyên kia hết lần này tới lần khác không thông suốt đây?

Sau khi lên núi báỉ phạt, đoàn người lên đường trở về Nhiếp Chính Vương phủ.

Tô Thanh quần áo tả tơi đi cuối cùng trong đoàn người, tình cảnh này có thể so với điều phố thị chúng. Xương cốt lắc lư đến chết lặng không còn cảm giác, bộ dạng chật vật không khác gì động vật, bị người đi đường nhìn ngó một hồi.

Lúc đến Nhiếp Chính Vương phủ, nàng toàn thân cứng ngắc xuống xe, giương mắt nhìn chăm chăm ba chữ to “Tân Vương phủ”, mặt mũi đờ đẫn. Không hiểu sao có chút thể lương, thế nào cũng thấy vụ mua bán này thật lỗ vốn quá đi?

Trong khi nàng còn buồn bã, Cố Uyên đi qua bên người nàng có dừng lại một chút, thậm chí không liếc nàng một cái, nhẹ nhàng ném ra một câu: “Mang ra sau phủ rửa sạch sẽ”.

Cái gì gọi là rửa sạch sẽ? Cõi này là củ cải sao? Gân xanh trên trán Tô Thanh khẽ run lên nhưng chỉ có thể làm ra vẻ mặt vui mừng phát khóc: “Ân cứu mạng của Vương gia dân nữ không có gì để báo đáp.”

Lời còn chưa dứt, Cố Uyên đã đi xa, chỉ lưu lại một vạt áo bay theo bóng lưng thon dài. Lận Ảnh ở phía trước không kiên nhẫn thúc giục: “Còn không mau đi.”

Tên tiểu tử này từ đầu đã không cho nàng sắc mặt tốt, người biết thì cho rằng hẳn trung thành cho chủ, không biết chỉ sợ sẽ hiểu lầm là bị nàng đoạt tình nhân. Tô Thanh hướng bóng lưng hẳn làm mặt quỷ nhưng không dám thất lễ, xốc lại tinh thần đi theo. Dọc đường đá đi vào, cảnh sắc mê mắt, hòn non bộ kiêu diễm, điều làm cho nàng kinh ngạc là mặc dù bố cục phá lệ công bằng chính trực, nhưng Nhiếp Chính Vương phủ so với trong tưởng tượng của nàng đơn giản hơn rất nhiều. Không nói tới trạch viện của vương công đại thần, chỉ nói tới trạch viện của bất kì phú thương nào từng quỳ dưới váy nàng, chỉ sợ bên trong còn xa xỉ hơn nơi này rất nhiều.

Hai người vừa vào hậu viện, đột nhiên nhảy ra một người, nét mặt tươi cười thản nhiên: “Tiểu Ảnh, Vương gia lần này lại vừa ý người nào?”

Tô Thanh buông thõng đôi mắt quan sát, có chút sợ hãi than thầm. Nên biết, Lận Ảnh đã là gương mặt được các nữ tử yêu thích nhất, chỉ là lúc bình thường luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc như ông cụ non khó tránh khỏi lòng người sinh ngăn cách. Nhưng thiếu niên trước mắt lại khác, đôi mắt cười êm dịu động lòng người, gò má trắng mịn có thể nhéo ra nước cộng thêm da thịt vô cùng mịn màng, cho dù giả trang thành nữ nhân cũng sẽ mê người hơn không ít nữ tử.

Lận Ảnh đối với thiếu niên này giọng nói có chút không vui: “Liễu Dật, đã nói không được gọi ta là Tiểu Ảnh.”

“Có quan hệ gì sao?”, thiếu niên tên Liễu Dật khẽ nhếch môi cười, ánh mắt thoáng nhìn sang Tô Thanh, sau đó hơi chậm lại, môi hé mở, dần dần mở ra: “A!” một tiếng, âm điệu lập tức tăng vọt: “Gạt người sao, Vương gia thế nhưng lại mang về một nữ nhân!”

Tô Thanh cảm thấy đầu óc có chút đình trệ, có chút không thể lí giải. Làm một nam nhân quyền thế ngật trời, Cố Uyên mang một nữ nhân về nhà, chẳng lẽ là việc gì thiên lý khó dung?

Theo một tiếng than sợ hãi của Liễu Dật, trong viện lập tức truyền đến một mảnh xao động, sau đó có bóng người lục tục từ trong đi ra, đem Tô Thanh trở thành vật hấp dẫn lực chú ý.

Một người, 2 người, 3 người, 4 người, 5 người, 6, 7, 8 người, 9, 10 người... đủ loại thiếu niên không đồng tuổi, nhất thời biến hậu viện thành một mảnh xuân sắc

kiều diễm. Trong đầu Tô Thanh “ong” một tiếng, cố gắng trấn định mới không bị nhũn chân ra ngồi trên đất. Dù nàng đã gặp rất nhiều tình huống nhưng cũng không thể tiếp nhận được, hậu viện của Nhiếp Chính Vương không gần nữ sắc lại nuôi ước chừng gần 20 thiếu niên anh tuấn, tao nhã, nhẹ nhàng?

Lúc này bị bọn họ vây ở giữa, nào còn tâm tư quan sát tìm tòi nghiên cứu, nội tâm Tô Thanh cuối cùng cũng sụp đổ. Không chơi nữa, đây chẳng lẽ là muốn nàng đi theo một đám thiếu niên như hoa như ngọc đoạt nam nhân sao!

“Lận Ảnh, để người ra ngoài cùng Vương gia, làm sao không biết khuyên Vương gia? Loại nữ nhân lôi thôi này sao có thể mang vào Vương phủ?”. Lời nói lạnh lùng, ngữ điệu có vài phần tương tự Cố Uyên, thiếu niên mở miệng sắc mặt có chút trắng, lại thanh lãnh, nhìn vào nhất thời có cảm giác cao xa.

Lận Ảnh nhìn hấn, cười lạnh: “Vương gia nói khuyên là có thể khuyên được? Bạch Chi, người tạm thời đứng nói chuyện không đau thắt lưng, nếu có ý kiến tự mình đi tìm Vương gia nói đi.”. Nói xong tức giận quay đầu gắt với Tô Thanh: “Nhìn cái gì, còn không cùng ta đi vào”.

Tô Thanh cơ hồ là vô thức đi theo hấn vào trong, sau lưng lờ mờ có thể nghe thấy tiếng bàn luận xôn xao, trong đó có một giọng nói nhàn nhạt, ôn hoà lọt vào trong tai, ôn nhuận âm áp: “Cần gì để ý nữ nhân này, tất cả giải tán đi. Tính tình Vương gia ai mà không biết, qua vài ngày là đuổi khỏi phủ thôi”.

Tô Thanh nghe vậy dưới chân lão đảo, khoé môi không vui khề kéo. Hắc, lão nương tung hoành tình trường nhiều năm, không lẽ còn sợ mấy tiểu tử lông vàng các người?

Vào trong phòng, Lận Ảnh không biết từ nơi nào lấy ra một bộ nữ trang, đặt lên bàn liền xoay người rời đi. Tô Thanh sau khi đóng cửa phòng, cả người vùi trong hơi nước mờ mờ, rửa sạch mặt mỗi trong người, đầu óc lại có chút rối thành một nùi.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, trước tiên nàng trà trộn vào Tấn Vương phủ, chờ qua mấy ngày lại nghĩ biện pháp mang Tô Mạc vào, hai người cùng nhau chiếu ứng. Nhưng loại tình huống vừa rồi làm nàng cắt đứt ý niệm này. Không phải vì Tô Mạc so với những thiếu niên kia thấp hơn mà hoàn toàn ngược lại, vì hấn không kém chút nào mới khiến nàng càng thêm sầu lo!

“Xem ra phải nghĩ biện pháp thông báo cho A Mạc, để hấn tạm thời an binh bắt động...” Tô Thanh suy nghĩ.

Tắm rửa thay quần áo xong, đẩy cửa ra liền gặp một thiếu niên đứng cách đó không xa, nghe tiếng mở cửa hấn ngoái đầu nhìn lại. Dung nhan kia lọt vào mắt,

thần sắc Tô Thanh không khỏi chững lại, không xác định há to miệng: “A... không phải chứ?”

Trong mắt thiếu niên thoáng hiện tia hoang mang, trong chốc lát ôn nhuận nở nụ cười: “Cô nương đang gọi ta?”

Thanh âm dễ nghe như tiếng suối, vừa nãy có nghe được trong sân viện. Đôi mắt hắc bạch phân minh, lông mi thâm thúy, rõ ràng dung mạo giống nhau như đúc nhưng lại là một loại thần sắc ôn nhuận như nước chưa bao giờ gặp. Nhưng mà khác ở chỗ Tô Mạc không thể mở miệng nói chuyện.

Tô Thanh nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, cảnh giác hỏi: “Người là ai?”

Thiếu niên trẻ tuổi cười một tiếng, thanh dật mà nhã nhặn, lịch sự trả lời: “Bộ Tiệp Âm”.

Chương 3

Dạo Chơi Viện Tử

Tên khai sinh đương nhiên không thể dùng, cho nên lúc Bộ Tiện Âm hỏi, Tô Thanh hạ bút thành văn, bịa ra cái tên Thục Âu Lan làm thân phận giả.

Bộ Tiện Âm theo phân phó của Lận Ảnh đưa nàng đi xung quanh nhìn một chút. Tô Thanh cúi mi chấp tay ôn nhu đi theo phía sau, tâm tư dồn hết vào gương mặt giống Tô Mạc như đúc của Bộ Tiện Âm. Thật sự là rất giống, nếu không phải Tô Mạc cầm thì ngay cả người luôn mang hấn theo bên mình từ nhỏ như nàng cũng không thể phân biệt hai người này. Hấn và Tô Mạc nhất định có liên quan.

Tô Thanh tăng nhanh bước chân cùng Bộ Tiện Âm sóng vai, mặt không biến sắc thăm dò: “Không biết Bộ công tử nhà ở phương nào? là người ở đâu?”

Bộ Tiện Âm dừng cước bộ ngoái đầu nhìn sang, đột nhiên hỏi: “Thục cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tô Thanh hoang mang: “Hỏi cái này làm gì?”

Bộ Tiện Âm ôn nhu cực điểm, cười một tiếng, nho nhã khéo léo: “Chẳng qua ta cảm thấy tuổi của cô nương trâu già gặm cỏ non chỉ sợ không thoả đáng.”

Trâu già? Cỏ non? Tô Thanh bỗng chốc nghẹn lại, gân xanh trên trán khẽ giật, cổ nén tức giận liếc mắt mới kiềm chế được ý muốn đánh một quyền lên gương mặt đang tươi cười như ngọc kia. Không muốn nói cho nàng thì cứ việc nói thẳng, có cần phải quanh co lòng vòng công kích tuổi nàng như thế không? Nàng so với Bộ Tiện Âm lớn hơn mấy tuổi nhưng chỗ nào cũng như hoa như ngọc, nhìn thế nào cũng không đến mức dùng chữ “già” đi!

Bộ Tiện Âm phảng phất như không thấy sắc mặt nàng, vẫn chậm rãi đi về phía trước. Chỉ qua chốc lát, không biết từ nơi nào truyền đến một trận âm thanh huyền ảo, hấn dừng chân, đi qua chỗ có tiếng động.

Tô Thanh đi theo Bộ Tiện Âm, một trước một sau đi vào tiểu viện gần đó, xa xa có bồn hoa bằng gốm liên tiếp bay ra, trong sân viện mảnh vụn rơi vỡ đầy đất. Tiếng khóc kéo dài phá lệ vang dội phủ kín cả viện tử, tỏ ra ý tứ nhất quyết không tha còn kèm theo cả giọng chát vắn: “Phù Sinh, ngươi quá phận! Hôm trước còn

nói rõ ràng muốn đem Ngọc Mai phổ đưa cho ta, tại sao nói đưa rồi mà không đưa?”

Một âm thanh khác tỏ ra bất đắc dĩ, sâu kín đáp: “Ai nha nha, người đừng khóc. Đều là vì Vương gia bảo ta đưa cho Yến Vu. Hắn tuổi còn nhỏ, thích hợp tu tập kiếm pháp này, người muốn trách ta, ta cũng không còn cách nào khác.”

“Người đừng coi ta như con nít mà dụ dỗ, trước đó vài ngày người thường đi qua tiểu viện của Yến Vu, tưởng ta không biết sao!”

“Chậc chậc chậc, cái gì mà xem người là con nít du dỗ, người vốn không phải là đưa con nít sao?”

“Yến! Phù! Sinh!”, âm thanh rống giận đột nhiên nổi lên, chỉ nghe “bùm” một cái, một cái bóng dáng khổng lồ từ trong phòng lượn vòng ra.

Tô Thanh ngây người nhìn cái bóng đen bay về phía mình càng lúc càng gần, mơ hồ có tiếng gió kịch liệt, đột nhiên bị Bộ Tiện Âm kéo nhẹ ra phía sau, lùi lại mấy bước. Vừa ngẩng đầu lên đúng lúc chứng kiến một cái bàn gỗ tròn rơi ngay tại mũi chân nàng, đang âm âm nứt ra thành mấy khối, mảnh gỗ vụn văng tung toé đầy đất, trong nháy mắt phá thành những mảnh nhỏ. Bất tri bất giác, kinh hãi kêu một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra.

“Tuổi không lớn lắm, tính tình lại không nhỏ. Ta thấy sau này khối cần làm việc gì nữa, nơi nào cần phá huỷ trực tiếp phái người đi làm là được.” Bộ Tiện Âm lên tiếng làm cho tranh chấp táo bạo đến cực điểm trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Không lâu sau, một nam tử từ trong nhà đi ra, ánh mắt lười biếng, khẽ nở nụ cười: “Ồ, Tiện Âm đây là mang người đi dạo chơi viện tử sao? Ta nói rồi, nữ nhân Vương gia mang về sao có thể không ra gì như Bạch Chỉ nói, chưa trang điểm đã xinh đẹp động lòng người như vậy, thật là nhất phẩm. Nếu là ta, ta cũng nhin không được vừa ý hai con mắt.”

Cực kì xinh đẹp, nhìn là yêu. Lúc nhìn thấy hắn, trong đầu Tô Thanh không hiểu sao chợt loé qua một câu nói như vậy, còn chưa kịp nghĩ lại liền thấy từ phía sau lưng nam tử chui ra một đứa bé, lại càng thêm đáng yêu mê người.

Bởi vì vừa rồi gào khóc, đôi mắt kia có chút phấp phỏng, bạch ngọc oa nhi còn mang theo vài phần ủy khuất, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, đột nhiên nói: “Bộ dáng không xinh xắn bằng Phù Sinh nhà chúng ta, ném ra ngoài làm nha hoàn thô sử còn không bằng”.

Tô Thanh đem lời khen nuốt trở vào. Bộ Tiện Âm xuyên qua cửa phòng nhìn vào trong nhà, tình huống chật vật không chịu nổi, túm lấy tà áo đưa trẻ đến trước mặt, hai tròng mắt nhìn thẳng: “Quý Loan đây là lần thứ 5 người huỷ đi phòng ở. Nếu như cái đầu và tính tình người có thể khôn lên, có lẽ ta sẽ càng cao hứng hơn

chút”. Nói xong đưa tay tùy tiện ném qua, nhìn Yến Phù Sinh vững vàng tiếp được Quý Loạn trong ngực, nói: “Nếu ta nhớ không lầm, lương tháng của các người không còn đủ dùng, không có tiền sửa chữa thì thôi vậy, để phòng hỏng thế này cho gió thổi thanh tịnh đầu óc”.

Quý Loạn không phục: “Mới 5 lần đã không đủ dùng? Không có khả năng!”.

Bộ Tiện Âm đáp: “Có đủ dùng hay không đều do ta, có thể hay không cũng không phải người có thể quyết định”.

Quý Loạn tức giận từ trong lòng Yến Phù Sinh nhảy xuống đất, xoay cổ tay vài vòng, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Chúng ta so vật tay, ai thắng liền nghe người đó”.

Bộ Tiện Âm lười biếng trừng mắt: “Sao người không dứt khoát cùng ta so phá nhà?” Quý Loạn nghẹn họng, sắc mặt càng thêm đen.

Tô Thanh cuối cùng không nhịn được, phụt một tiếng, bật cười, vừa ngẩng đầu liền chạm vào ánh mắt hung dữ của Quý Loạn, che giấu ho nhẹ một tiếng: “Bộ công tử, đối xử với hài tử cần gì trách móc nặng nề như vậy. Mấy ngày này đêm lạnh sương hàn, nếu để tiểu công tử nhiễm phong hàn thì không tốt”.

Bộ Tiện Âm nhìn nàng, Tô Thanh lơ mơ thấy trong mắt hấn chứa thâm ý, còn đang nghi hoặc liền nghe tiếng gầm giận dữ: “Ai là hài tử? Ai là tiểu công tử? Ta nhỏ chỗ nào? Đừng tưởng rằng người là nữ nhân của Vương gia thì ta không dám động tới người!”.

“A Loạn chó làm loạn!”.

Yến Phù Sinh thấy tình thế không đúng, muốn ngăn cản nhưng Quý Loạn nhanh như xé giấy, một tay giật cánh cửa còn lại xuống hung hăng ném về phía Tô Thanh. Lực đạo quá lớn tạo nên một trận cuồng phong, Tô Thanh chưa kịp hoàn hồn, cả người đã bị thổi bay lên, cảnh trí trước mắt hỗn độn, ước chừng hơn 10 giây sau mới rơi xuống đất.

“A!”, Tô Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác sau cơn đau kịch liệt, cái mông cũng đã nở hoa rồi. Tiếng gió gào thét bên tai ngừng lại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy cánh cửa bị vùi lấp trong đồng gạch bên cạnh, sắc mặt lập tức cương lại, cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đã mất đi cảm giác.

Loại cảm giác chết lạng này liên tục duy trì cho đến khi nàng đi ra khỏi tiểu viện. Sau lưng tựa như còn có một ánh mắt ai oán nhìn theo, trong lòng Tô Thanh càng thêm thông khổ, hài tử kia còn ra vẻ uy khuất, bị thương rõ ràng là nàng được không?

Ai có thể nghĩ tới Quý Loạn này, rõ ràng bộ dáng chỉ tầm 8 tuổi lại có khí lực lớn như thế. Vốn nàng còn tưởng cái bàn lúc trước là Yến Phù Sinh vung ra, bây giờ nghĩ lại, tám chín phần mười là tên Quý Loạn cái kính đó ném loạn. Đúng là

chỉ có túi da đáng yêu mù quáng mê người bên ngoài, tiểu hài tử kia không những khí lực lớn, tính tình còn xấu, về sau gặp hẳn phải chừa chút tâm.

Tô Thanh kéo cái mông bầm dập khập khiễng đi theo phía sau, lưu ý đến đường cong cực kì chói mắt ở khoe miệng Bộ Tiệp Âm, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ oán khí: “Bộ công tử, vừa rồi ngươi không ra tay cứu giúp thì thôi, bây giờ còn há hê như vậy, có phải hơi quá đáng rồi không?”.

Bộ Tiệp Âm quay đầu lại: “A, là sao?”.

Tô Thanh đen mặt: “Chẳng lẽ không phải?”.

Bộ Tiệp Âm ôn nhu cười, ý tứ sâu xa nhìn nàng: “Ta có ý tốt để cô nương nhớ kỹ, về sau trong phủ phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm, nếu không, ngay cả người phát thiện tâm nhất xác cho ngươi cũng chưa chắc đã có đâu”. Hẳn hơi ngửa đầu, trên cằm loang lổ ánh nắng, nhìn lâu các xa xa, âm điệu lạnh nhạt: “Sau phủ có 9 viện, trong viện có hai ba người, không phải tính tình ai cũng tốt như Quý Loan”.

Tên hài tử kia tính tình tốt chỗ nào? Tô Thanh nghe vậy, khoe môi hung hăng kéo, xoa cái mông, lại suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của Bộ Tiệp Âm, cảm giác cơn đau trên mông mơ hồ lan đến ngực. Nghe ý tứ của Bộ Tiệp Âm, xem ra trong Nhiếp Chính Vương phủ này vẫn còn có nhiều nhân vật không dễ chọc.

Lại thêm hai bước, Tô Thanh có chút tò mò hỏi: “Bộ công tử ở cùng viện với người nào?”.

Bộ Tiệp Âm đáp: “Một khối băng lạnh lùng cứng nhắc lại không thú vị”.

Tô Thanh sợ hãi than, nghe xong hình dung ra 1 người khó nhân. Nếu như Quý Loan tính tình tốt vậy thì tính tình không tốt là cái loại như thế nào... Sắc mặt Tô Thanh lập tức trầm xuống, vội nói: “Bộ công tử không cần khách khí như vậy”.

“Nơi này chính là chỗ ta ở”. Bộ Tiệp Âm dừng lại trước 1 đình viện, quay đầu nhìn nàng cười khế: “Có muốn vào xem chút không?”

Trong đình viện, bóng cây xum xuê, so với cây cối thưa thớt bên viện Quý Loan bộ dạng khó coi kia không biết tốt hơn bao nhiêu. Đình đài lầu các san sát nối tiếp nhau, cao thấp không đồng nhất, phóng mắt nhìn đi mang vài phần cổ kính. Lúc này trên lầu các có 1 người đứng, bạch y khẽ bay lên, xa xa nhìn lại bóng dáng có chút gầy, gió thổi quần áo bay bay, phảng phất như lúc nào cũng có thể theo gió mà đi.

Tình cảnh này ảo mộng không giống chốn nhân gian, lại bởi vì Tô Thanh nhận ra thiếu niên kia là Bạch Chỉ, lúc trước ở trong viện nhục nhã nàng, khinh thường nàng bảy phần. Đương nhiên nàng không muốn tự rước lấy nhục, hứng thú với

người không ưa thích mình, đối với lời mời khách sáo của Bộ Tiện Âm, thuận miệng tìm lý do cự tuyệt: “Vẫn không nên quấy rầy nhã hứng của vị công tử này”.

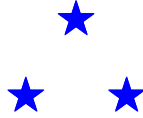
Bộ Tiện Âm rũ mắt cười, cũng không vạch trần nàng. Đang nói chuyện với nhau, xa xa một nha hoàn chạy tới, hành lễ với Bộ Tiện Âm sau đó xoay người sang nói với Tô Thanh: “Cô nương, Vương gia cho truyền cô nương đi Mặc đường”.

“Vương gia truyền ta?”, ánh mắt Tô Thanh nhất thời sáng lên, vội hỏi: “Làm phiền vị tỷ tỷ này chờ chút!”, nói xong một phen nắm chặt tay áo Bộ Tiện Âm hỏi: “Bộ công tử, người có biết nơi nào có thể tìm được bột nước phấn son không?”.

Bộ Tiện Âm sững sờ sau đó cười khê: “Thực cô nương đi theo ta”.

Chương 4

Mặc Đường

Mặc đường. Mùi rượu nồng nặc.

Cố Uyên lười biếng dựa vào ghé bàn, đầu ngón tay như có như không gõ trên mặt bàn, ánh mắt xuyên thấu qua song cửa sổ nhìn ra ngoài, giọng điệu lạnh nhạt: “Mấy ngày gần đây việc học của Hoàng Thượng thế nào?”

Lận Ảnh đáp: “Hết thầy như thường”.

Cố Uyên nâng chén nhấp 1 ngụm rượu, không đếm xỉa tới, vuốt ly rượu: “Hàn Lâm Viện mới thêm vài vị Đại học sĩ, đều là học sĩ danh tiếng lẫy lừng. Người phái người cấp tốc đến nhắn với bọn họ, nói Hoàng Thượng gần đây học tập vẫn chỉ thành thạo, an bài lịch học mới cho hẳn nhiều hơn 1 chút”.

Lận Ảnh sững sờ: “Vâng!”

Cố Uyên an bài việc học nặng như thế nào, Lận Ảnh từ trước đến nay rõ ràng. Thật không biết đối với Vương gia nhà mình, đến cùng từ đâu nhìn ra “thành thạo”. Vừa nghĩ tới, sau khi an bài thêm việc học lần này, chỉ sợ thời gian ăn cơm cũng phải “chen lấn”, liền nhịn không được vì tiểu Hoàng Thượng mặc niệm một phen.

Trên bàn có 1 phong mật hàm, bên trong là kết quả điều tra về nữ nhân xa lạ kia. Lận Ảnh liếc mắt qua phong thư, nhìn vẻ mặt hỉ nộ khó dò của Cố Uyên, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Vương gia, nữ nhân đó đến cùng lai lịch thế nào? Nếu quả thực có mưu đồ khác, trực tiếp đuổi khỏi phủ là xong, cần gì phải lưu lại nàng?”.

“Có mưu đồ khác?”, Cố Uyên tựa như thưởng thức hàm nghĩa 4 chữ này, một loại cảm giác ý tứ sâu xa đặc biệt từ giữa răng môi tản ra, cười khê: “Có lẽ chính là vì có mưu đồ khác, bản vương mới muốn xem thật kĩ...”.

Lận Ảnh cảm thấy càng nhìn không thấu tâm tư Vương gia nhà mình. Liếm mi thu tức đứng bên cạnh, lẳng lẳng chờ sai khiến.

“Dân nữ Thục Áu Lan tham kiến Vương gia”. Thanh sắc dịu dàng của Tô Thanh từ ngoài cửa truyền đến.

“Lận Ảnh, người lui xuống trước đi”.

Đôi với phân phó này, Lận Ảnh có chút kinh ngạc, cúi đầu ứng thanh, nhất mực cung kính lui ra khỏi phòng.

Thời điểm gặp thoáng qua ở cửa, hắn vô thức ngẩng đầu lên nhìn dáng người uyển chuyển trước mắt, bước chân nhẹn không được dừng lại 1 chút. Chỉ 1 lát, Tô Thanh đã vào trong nhà, để lại bóng lưng chân thành trong đáy mắt Lận Ảnh, đôi con ngươi rộ lên kinh ngạc. Đây thật là nữ nhân được nhật về vương phủ sao?

Tô Thanh vào nhà, bắt gặp dư quang Cố Uyên nhẹ nhàng xẹt qua mình, liền vội vã cúi đầu.

Cố Uyên hỏi: “Người tên Thục Âu Lan?”.

Tô Thanh trả lời: “Vâng!”

Ánh mắt Cố Uyên khẽ trầm xuống, khoé môi quyền rũ ý tứ sâu xa: “Người biết bản vương muốn hỏi điều gì”.

Đơn giản là muốn nàng giải thích về thân thế của mình. Chỉ là, Tô Thanh không nghĩ tới Cố Uyên sẽ nói trắng ra như vậy.

Nàng lấy lại bình tĩnh, giọng điệu bình thản: “Hồi Vương gia, dân nữ sinh ra trong một hộ thương nhân bình thường, bởi vì gia cảnh sa sút không thể không cùng phụ mẫu vào kinh tìm đường kiếm sống. Ai ngờ trên đường đi lại gặp ác tặc thổ phỉ... Mẫu thân vì bảo hộ cho dân nữ chạy thoát nên đã bị giết hại, hiện tại chỉ còn lại một mình dân nữ, ngoại trừ ở lại Vương phủ, dân nữ thực sự... thực sự không biết đi đâu nữa...”.

Cố Uyên rũ mắt nhìn nàng, sâu trong mắt mơ hồ lộ ra ám quang.

Nữ tử trước mặt, lông mày được bôi phấn đơn giản, nhạt như thủy mặc. Tóc đen không nhiễm trần thế buộc rơi sau lưng, hai tròng mắt cúi xuống đắm lệ, cả người đều mang bộ dáng vô hại, người thấy người thương. Mặt mày ảm đạm thất sắc nhưng không mất đi vẻ quốc sắc thiên hương, thật sự thì hắn rất ít khi cẩn thận nhìn kỹ 1 nữ nhân, thực bình tĩnh lại là nhất phẩm, không thể không nói, nữ nhân này cực kì giống hàn mai độc lập trong trời đông giá rét, lá rụng sinh hương.

Hắn vươn tay, ngón tay nhỏ nhắn lạnh nhạt nâng nửa mặt nàng, ánh mắt quan sát không hề kiêng kị. Qua hồi lâu, chân Tô Thanh bắt đầu tê dại. Lại không biết bao lâu, Tô Thanh có cảm giác cái móng đau vừa khép lại sẽ một lần nữa bị áp chế nứt ra. Sau đó thời gian vẫn từng giây trôi qua.

Đàn hương trên mặt bàn dần dần cháy hết, Cố Uyên cúi mi bao quát, ngữ điệu hết sức lạnh nhạt: “Ngay cả thị nữ thấp nhất trong phủ cũng đều phải trải qua 9

vòng tuyền chọn trong cung, dựa vào đâu mà chỉ hai ba câu, người liền muốn vào Nhiếp Chính Vương phủ? Quả thực, quá coi thường phủ đệ ta”.

Quý lâu như vậy rồi, cái mộng của nàng cũng đã sắp nát!

Tô Thanh hung hăng nháy mắt, lệ vốn vòng quanh trong hốc mắt lập tức tuôn ra như suối, theo gương mặt chậm rãi rơi xuống, chớp mắt, lệ rơi thành sông.

Nàng kéo thân đến gần bên cạnh Cố Uyên, gắt gao kéo ống tay áo hắn, lau lệ ở khóe mắt: “Dân nữ sớm không còn nhà để về, chỉ cần Vương gia lưu ta lại, muốn ta làm cái gì ta đều cam tâm tình nguyện! Thỉnh cầu ngài đừng đuổi ta đi! Ta sinh là người của Vương gia, chết là quý của Vương gia! Chỉ cần có thể ở bên cạnh Vương gia, bảo ta lên núi đao xuống biển lửa đều muôn lần chết không chối từ...”.

Cố Uyên nhìn ống tay áo dần dần bị dính nước mắt, khẽ híp mi, quanh thân tản ra hàn khí: “Buông tay!”.

Tô Thanh nghe được giọng điệu lạnh băng của Cố Uyên liền khẽ run rẩy, vô thức buông lỏng tay áo hắn ra. Ánh mắt này quá lạnh lùng nhưng sau đó dứt khoát đem cả khuôn mặt vùi vào ống tay áo mình, trực tiếp quỳ rạp trên đất, cực kì bi thương khóc nức. Công phu khóc của nàng rất tốt, khóc như kẻ, như giữa như mài, thậm chí kéo dài tựa như mang theo tiết tấu, dài đằng đẵng, nổi bật trong căn phòng tĩnh lặng: “Hức hức hức...hức hức...hức hức hức hức hức...”.

Giống như một loại thần chú không biên giới, kéo dài quanh quẩn bên tai thật lâu không tiêu tan.

Cố Uyên trầm mặc hồi lâu, đuôi lông mày khẽ co giập. Nữ nhân này hết sức âm ỉ.

Dưới ánh nhìn trầm thấp của hắn, tiếng khóc của Tô Thanh biết điều nhẹ xuống, e dè nâng gương mặt đầy nước mắt lên, giọng nói nghẹn ngào: “Vương gia nếu không lưu ta lại, ta ra ngoài bất quá là tự mình gánh mệnh khổ... Không bằng... không bằng chết ở chỗ này cho xong hết mọi chuyện!”.

Lời còn chưa dứt, một thanh trường kiếm liền “âm” một tiếng rơi bên cạnh nàng. Tô Thanh im bật, thoáng chốc ngẩng mặt lên vẻ chất phác, thấy Cố Uyên đưa mắt nhìn xuống nàng thật lâu, giọng lạnh nhạt: “Ở đây lưu cái xác toàn thân xác thực tốt hơn so với ra ngoài kia đầu một nơi thân một nẻo”.

Tô Thanh: “...”

Mục đích cuối cùng của nàng là lưu lại Nhiếp Chính Vương phủ mà không phải thực muốn tự sát được không!

Nam nhân này thế nhưng hoàn toàn không biết thương hương tiếc ngọc. Tô Thanh nhìn mũi kiếm lạnh lẽo, không thể yêu nổi. Nàng sống sờ không nhúc nhích

một lát, nâng đôi mắt đăm lẹ, sâu kín hỏi: “Vương gia, ngài có hay đoán mệnh không?”.

Cố Uyên hồ nghi nhìn nàng: “Không”.

Tô Thanh lau khô nước mắt, thần sắc phá lệ chân thành, nghiêm trang bắt đầu nói hươu nói vượn: “Ta đã từng bái một vị chân nhân trên núi, vừa rời ở phía sau phủ bầm ngón tay tính toán, trong mệnh của Vương gia có ta, trong mệnh ta có ngài. Nếu Vương gia đuổi ta ra khỏi phủ, đây chính là nghịch thiên, làm vậy sẽ đắc tội đại la thần tiên, tuyệt đối không ổn!”.

Khoé môi Cố Uyên không khống chế kéo ra.

Bị đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia khoá chặt, mặc dù Tô Thanh đã cố gắng trấn định nhưng cũng cảm thấy không tốt, vô thức lui về phía sau, nhưng còn chưa kịp kéo ra khoảng cách đã bị túm đến.

Hơi thở gần trong gang tấc phả qua gò má nàng, nhìn vào đôi đồng tử thâm thúy của hắn thậm chí có thể thấy rõ thần sắc sợ hãi của chính mình. Đôi mắt hắn sắc bén nhìn nàng tựa như nhìn 1 con mồi trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Tô Thanh vô thức co rúm lại.

Cố Uyên chợt nở nụ cười: “Người đã muốn lưu lại như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho người”.

Tô Thanh cảm thấy khí lạnh trên lưng càng thêm âm hàn.

Khoé miệng Cố Uyên còn treo nụ cười lạnh lùng vui vẻ, đầu ngón tay lạnh buốt thấu xương thuận theo quần áo nàng sờ lên đến cằm, khẽ vuốt đôi môi nàng, khoé miệng càng cong lên: “Không biết tài nấu nướng của Thục cô nương thế nào?”.

Tô Thanh nhìn gương mặt yêu nghiệt gần ngay trước mắt, đột nhiên phục hồi lại tinh thần. Toàn thân căng thẳng lúc này tựa như bông lỏng, thuận thế xụi lơ trên người Cố Uyên, rỉ tai cọt xát: “Tay nghề ta là nhất đẳng, không biết Vương gia thích ăn món gì, ta đến làm cho ngài”.

Không khí trong phòng chốc lát trở nên kiêu diễm.

Nhưng mà trên đầu lại buông xuống một câu hỏi hợt: “Vừa vặn mấy hôm trước đầu bếp sau phủ mới đi”.

Tô Thanh hơi hoang mang ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua khoé môi khẽ giương cao của Cố Uyên, mặc dù cực mỏng nhưng vẫn cảm thấy nụ cười này có ý tứ sâu xa.

Chớp mắt liền mơ hồ có 1 loại bất an, cảm giác bản thân hôm nay giống như con hát ra sức diễn.

Quả nhiên, Cố Uyên không lưu nàng lại bên người làm thị nữ mà ném ra phòng bếp sau phủ. Đây không thể nghi ngờ là muốn biến nàng thành nô tài cho các vị thiếu niên, công tử kia, chịu trách nhiệm toàn bộ đồ ăn cho bọn họ.

Mặt Tô Thanh không thay đổi, bị người dẫn đến một gian phòng trống rỗng. Cửa sổ bị phá một nửa, cửa chính bị tàn phá, phải dùng 1 sợi dây xích to mới miễn cưỡng đóng kín được cửa, xa xa trên nóc nhà có vài lỗ thủng lớn, thỉnh thoảng có mấy con chim bay vào...

Nội tâm Tô Thanh vô cùng kháng cự.

Không thể đứng mãi ngoài trời, đành phải miễn cưỡng nhận mệnh đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng cũ nát “két...” vang lên, thổi dựng một đám bụi bặm, bụi bay mù mịt. Tô Thanh không hiểu sao có chút cảm khái, Cố Uyên sao không cho nàng thượng thiên luôn đi.

Cái mộng vẫn đau rát như cũ nhưng dù sao buổi tối vẫn phải có chỗ đặt chân, nàng chỉ có thể nhận mệnh xắn tay áo lên, bắt đầu chăm chỉ quét dọn. Cách đó không xa, trong bóng cây trùng điệp có 2 bóng dáng.

“Vương gia, vì sao không đem nữ nhân này đưa đi?”. Kết quả điều tra trong mật hàm kia phá lệ trầm trọng, Lận Ảnh thế nào cũng không tin Thục Ấu Lan lai lịch trong sạch.

“Đưa nàng đi mới phiền toái hơn”, Cố Uyên nhàn nhạt nhìn Lận Ảnh, sau đó xoay người rời đi, ném lại 1 câu: “Xem chừng nàng, đừng để nàng làm ra cái gì nhiều loạn. Nếu ngay cả 1 nữ nhân cũng không trông được, người cũng không cần lưu lại vương phủ nữa”.

Lận Ảnh nhìn bóng người dị thường bận rộn trong phòng xa xa, nghe vậy, khuôn mặt trầm xuống. Đúng là đại tài tiêu dụng!

Chương 5

Bánh Bao

Tô Thanh tay chân lạnh lẽo quét nhà một vòng.

Tuy còn đậm dáng vẻ quê mùa nhưng dù sao cũng đỡ hơn lúc đầu, tuy tiện giẫm 1 cái cũng có thể bụi bay đầy trời.

Sắc trời dần tối, nàng tìm được vài ngọn nến trong một ngăn kéo cũ ra đốt. Ngồi trên đầu giường, ở dưới tấm chăn hắt xì một tiếng, vừa thoáng động lại đụng vào đầu đó vang lên tiếng va chạm, nghe xong hàm răng tê dại.

Mượn ánh nến tối mờ nhìn xung quanh. Chặc chặc chặc, nhà chỉ có 4 bức tường, một phòng trống hoác.

Thảm. Quả thực không thể thảm hơn được nữa.

Vừa ngồi xuống bụng liền không chịu nổi kêu thì thầm, miễn cưỡng lăn qua lăn lại, quên mất cả ngày hôm nay chưa ăn gì. Gian phòng mốc này không rõ đã bao lâu không có người ở, hiển nhiên không thể nào có lương thực thừa. Tô Thanh cân nhắc một chút, phòng bếp trong viện rất gần, chi bằng qua đó thuận tiện kiếm cái gì ăn.

Phòng bếp vương phủ trong màn đêm lộ ra cảm giác trắng lệt, so sánh với cái nhà xí nàng ở, rõ ràng chỉ cách vài bước chân lại khác nhau một trời một vực. Lúc này những thứ khoai tây củ cải kia đối với nàng cũng mang ảo giác quý báu.

Giờ ngọn lửa đẩy cửa đi vào liền phát hiện bên cạnh bếp có hai quả dưa leo. Hai quả vừa nhỏ vừa đẹp, Tô Thanh mặt mũi tràn đầy chán ghét, ngậm trong miệng nhai kĩ.

Bên cạnh đó, ngửi thấy một cỗ mùi hương như có như không, nàng hít hít chớp mũi đi tìm, phát hiện trên bếp có 1 cái bánh bao chín. Mặc dù đã nguội lạnh, nhìn vào vẫn thấy mềm mại thơm ngon.

Tô Thanh vốn dĩ bụng đói kêu vang, đâu còn tâm tư bắt bẻ, không chút nghĩ ngợi định ăn, đột nhiên có một bóng dáng quý dị chợt loé, liền tro mắt nhìn chiếc bánh bao mềm trắng bị đoạt mất.

Động tác tay còn dừng giữa không trung, mơ hồ xẹt qua 1 trận gió mát thoáng vào tà áo, làm cho nàng nhịn không được co rúm lại.

Có một ánh mắt quý dị rơi sau lưng khiến cho sống lưng cứng đờ, âm thầm nuốt nước miếng một cái, nín thở xoay người sang chỗ khác. Vừa xoay người, sắc mặt Tô Thanh lập tức trắng bệch.

Mượn ánh nến yếu ớt, gương mặt gằn trong gang tấc đó bởi vì quá gằn mà sáng tối không rõ, da mặt như cây khô nứt ra, trên mặt khảm một đôi đồng tử trắng dã. Một tay cầm quả trượng cũ rách, tay kia cầm chiếc bánh bao chói mắt, ngón tay khô như que củi âm trầm phá lệ kinh người.

Áo choàng đen phủ trên tấm lưng gù, thân thể khô héo, hai bên tóc mai hoa râm rơi xuống, trong con mắt nhảy lên ngọn lửa, đôi môi có chút rạn nứt chậm rãi quyền rũ ra đường cong trên gương mặt, vô cùng quý dị.

“Quý...!”

Sắc mặt Tô Thanh càng thêm trắng thảm, nhìn bóng dáng kia dần hướng về phía mình, cuối cùng nhịn không được hét lên, co cẳng chạy ra ngoài cửa.

Chưa chạy được vài bước, quả trượng phía sau bỗng nhiên giương lên, mắt cá chân của nàng liền bay bổng, bị cục đá đánh trúng, ngã ngổ trên đất. Ngọn lửa rơi xuống, ngã đụng phải hai cái, ánh lửa dập tắt.

Toàn thân Tô Thanh khẽ run rẩy, tự biết chạy không thoát, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nằm trên đất nín thở giả chết. Trong lòng mặc niệm A Di Đà Phật, thành tâm cầu nguyện phật tổ có thể xem xét nàng trước nay không sát sinh, để yêu ma quỷ quái này tha cho nàng một mạng.

Thời điểm nàng đang nói lầm nhằm không ngừng, trên đỉnh đầu vang lên một âm thanh khàn khàn già nua: “Rốt cục là tiểu nữ oa tử (bé gái) ở đâu đến cũng dám trộm bánh bao của ta?”.

Bánh bao của bà ta? Chẳng lẽ là người, không phải quỷ?

Tô Thanh len lén mở mắt thành một đường nhỏ liếc nhìn bóng dáng trên mặt đất. Tâm tình hơi ổn định, ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi con ngươi kia vẫn lộ ra quý dị như cũ, mượn ánh trăng mới nhìn rõ là một bà bà trang phục cổ quái.

Tô Thanh vỗ bụi bặm trên người đứng lên, cười khan một tiếng, che giấu lúng túng vừa rồi: “Bà bà à, đêm khuya tắt lửa tối đèn còn làm thế thực là hù chết người ta”.

Lời còn chưa dứt, quả trượng phủ đầu nàng đánh một cái, nàng không khỏi ôm đầu nhảy dựng: “Đau quá, bà bà!”

“Ai là bà bà của ngươi, gọi ta Đàm cô”.

Nhuộm mày, cả khuôn mặt tựa như không hợp với chức danh cô cô. Trước thì có một tiêu Quý Loan không phục, hiện tại lại tới lão Đàm cô này, người trong Nhiếp Chính Vương phủ như thế nào hết lần này tới lần khác không muốn sống với tuổi thật của mình vậy? Tô Thanh lại sợ bị thêm một quả trượng đem đầu nàng đập thành lỗ thủng, vội nói: “Vâng vâng vâng, Đàm cô! Đàm cô!”.

“Nói đi, tiểu nữ oa tử ngươi từ đâu xuất hiện? Sao trước kia chưa từng thấy ngươi?”.

Rốt cuộc cũng tha cho nàng rồi. Tô Thanh thở phào nhẹ nhõm đáp: “Ta tên là Thục Áu Lan, là người mới tới đây làm... nữ đầu bếp”.

Đàm cô kinh ngạc: “Bọn họ lần này trở về tìm được người thật nhanh”.

Này là? Tô Thanh lưu ý đến thâm ý trong lời nói, hỏi thăm dò: “Sau phủ thường xuyên đổi đầu bếp sao?”.

Đàm cô lại không có nhiều phản ứng, cảnh tắt lửa tối đèn giống như không có chút ảnh hưởng nào tới hành động của bà ta, cũng không thấy được bước chân bà ta di chuyển thế nào, giống như một mảnh mây ung dung bay vào phòng. Lục tung 1 trận, lại bay ra, lúc này trong tay đã cầm hai chiếc giỏ trúc con, tiện tay đem 1 cái nhét vào tay Tô Thanh: “Đi theo ta.”

Bụng Tô Thanh kêu “rột rột” một tiếng bày tỏ kháng nghị nhưng Đàm cô trong nháy mắt đã sớm bay xa. Dọc theo đường đi vào khu rừng trúc, càng đi càng sâu.

Thời điểm trên cổ nổi lên một trận lãnh ý, không biết có phải ảo giác không mà cảm thấy âm hàn ngày càng nặng, Tô Thanh đi theo phía sau không khỏi khép chặt quần áo.

Không lâu sau, xa xa nhìn thấy một chút ánh sáng lơ lửng.

Đàm cô quần áo màu đen trong gió cuồng bay, càng phát ra cảm giác bà ta là một du hồn trôi nổi không còn hình bóng.

Tiếp tục đi thêm một lát, cuối cùng dừng lại, bà ta đem đồ trong giỏ tung cái bày ra, trong miệng lầm bầm: “A Nam, hôm nay là tuần đầu của ngươi, Đàm cô không có gì hay cho ngươi, chỉ có thể mang đến cho ngươi một chút rượu và thức ăn, hi vọng ngươi có thể sớm đăng cơ vui mừng”.

Tô Thanh nhìn một màn trước mắt, đồng tử không khỏi khẽ co lại. Đêm hôm khuya khoắt lại đi bái mộ phần? Đàm cô chờ nửa ngày không thấy nàng có động tĩnh gì, không khỏi mất kiên nhẫn: “Sợ hãi ở đó làm cái gì, còn không mau mang đồ tới?”

Tô Thanh cuống quýt đem rổ đến, lại nhin không được nhìn chăm chăm chữ trên bia mộ, hỏi dò: “Đàm cô, vị A Nam ca ca này là người thế nào của ngài?”.

Đàm cô nhóm một đồng lửa đốt giấy mã, ánh lửa chiếu đỏ trên nửa gương mặt đầy nếp nhăn: “A Nam khi còn sống là đầu bếp sau phủ.”

...

“Người đã muốn lưu lại như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho người.”

“Không biết tài nấu nướng của Thục cô nương thế nào?”.

“Vừa vặn, mấy hôm trước đầu bếp sau phủ mới đi.”

...

Bên trong Mặc đường, thần sắc Cố Uyên cười mà như không cười chợt loé lên trong đầu, nội tâm Tô Thanh cảm thấy bất an nòng nặc.

Nàng giật giật khoé miệng, khô cần hỏi: “Vị A Nam ca ca này chết như thế nào?”.

Đàm cô lúc này mới quay đầu lại nhìn, khoé miệng khẽ cong. Đúng lúc một trận gió thổi tới, tóc mai hoa râm bay qua bờ môi bà ta, nổi bên trên khoé môi tựa như vết máu tươi, ngữ điệu trống rỗng vang lên: “Người thử nói xem?”.

Toàn thân Tô Thanh khẽ run rẩy, đột nhiên đứng dậy, vừa vặn đá phải bầu rượu bên cạnh, “bịch” rơi vãi một mảnh.

Đàm cô chậm rãi đứng lên, thân thể khô gầy dưới trăng kéo ra bóng người thật dài, bàn tay như que củi chỉ hướng xa xa, phảng phất như sa vào hồi ức vô tận: “Thiếu chút nữa đã quên giới thiệu, ở đây đều là đầu bếp sau phủ lúc trước. Đây là Thủ Hào, đây là Đông Tử, đây là A Phi,...”

Đằng sau nói những gì Tô Thanh đã hoàn toàn không có phản ứng, chỉ thuận theo phương hướng bà chỉ nhìn lại, nguyên một đám mộ phần san sát nhau rất chỉnh tề, trang nghiêm, quả thực so với đình đài lầu các sau phủ kia càng khiến cho hi vọng của mọi người tắt lịm.

Phản ứng đầu tiên là muốn chạy, phản ứng còn lại là chân đã mềm nhũn, hoàn toàn không chạy nổi.

Hiện tại đã cảm nhận được thật sâu bị Cố Uyên mặt người dạ thú tính kế, nàng quả thực vô cùng đau đớn.

Đàm cô nhìn nàng một cái thật sâu, khó được dẫn theo chút đồng tình, cầm lấy cái bánh bao đưa tới tay nàng, nói: “Đói đã lâu rồi, ăn trước chút gì lót dạ đi”.

Ánh mắt Tô Thanh vẫn cực kì bi thương rơi vào những phần mộ kia, trong lúc mơ hồ phảng phất có cảm giác tương lai không lâu nữa, trong số những mộ bia kia có cộng thêm cái của mình...

Cơ hồ vô thức tiếp nhận bánh bao bỏ vào miệng, nhạt như nước ốc cắn hai cái, đột nhiên nàng khôi phục tinh thần, hỏi: “Đàm cô, bánh bao này không phải là vật cúng tế sao?”.

Đàm cô thản nhiên trả lời: “Đã bái tế xong rồi, cầm ăn cho đỡ lãng phí”.

Mâu quang Tô Thanh xẹt qua những ngôi mộ kia, cuối cùng oẹ một tiếng, đem bánh bao vừa nuốt toàn bộ đều phun ra.

Nàng thề, cuộc đời này cũng không muốn ăn bánh bao nữa.